

¡CU-CUT!

Barcelona

UN ERRAT DE COMPTES

Escudellers, 54

—Peró ¿que'n treus de posar las sabatas al balcó? ¿No veus que'ls Reys no venen fins passat Nadal?

—Es que'l papa diu que aquest any vindrán per la Mercé.

—No, home, ton pare no vol dir els d'Orient, sinó els de Ponent, y ab aquets no'ls hi busquis joguinas.

LISTA DE LA BOGADERA

Una desgracia may ve sola, diu el *ditxo*, y'l *ditxo* té rahó, tanta rahó que fins li reconeixen els de *La Perdida* que no solen fer may concessions d'aquesta mena a no ser als que duguin patent que'ls acrediti d'haver tingut inginas de tant haver cridat "¡Viva la Pepa!" y d'haver sofert més d'un enfiat a conseqüència d'haverse excedit en la menja de carn de capellà, monja o d'alguna altra *fríolera* per l'estil.

Donchs, tornant al *ditxo* que diu que una desgracia may ve sola, vostés haurán reparat com veritablement sempre succeeix aixís.

Quan va passar alló tan cremador de la Martinica, no hi va haver ciutat ni llogaret al món que no's ressentís més o menys d'aquell desfogament de la mare terra. ¡Vaya unas entranyas que té la tal mare!

Cir'unscribint a Espanya, vostés tindrán present que llavors varen experimentar-se terratrémols a Murcia, a Andalusia y a Barcelona mateix, que per sort no varen anar seguits de fogarada, gracias a que en el nostre país tot l'any las trayém pels caixals, venint a fer, com si diguessim, de sobreixidor a la *costra terrestre* que'ns aguanta.

Aixó de las erupcions va posarse tant de moda, que pera una població el tenir un volcà vestia gairebé tant com per un particular posseir automòvil. Els sicilians se donavan a tots els dimònis perquè'l seu Etna's deixava fer la pols o sigui la lava, per la Montanya Pelada, y'ls napolitans varen arribar a aborrir els macarróns perquè la catástrofe de Sant Pere amassava ab fer perdre la memoria de la de Herculano y Pompeya. Sort que'l nostre Font els va tornar la tranquil·litat declarant ab lletres de motllo y apoyant-lo ab referencias d'un tal Plinius que diu que hi era, que alló va anar tant de serio; fins el punt de que durant tot un any els pobles de la rodalia anavan a escalar pebrots sobre las runas ¡ay! de las ciutats calcinadas.

Fins nosaltres várem tenir uns quants dias la pretensió de criarne de volcà, y l'Academia de Ciencias va estar d'un tres y no res com no fa declarar eruptiu de R. O. al Tibidabo. Sort que va tirarse terra assobre... el cràter, degut a unas reclamacions de la Companyia del Funicular oposantse a tals horrors, que l'haurían obligada a tenir un quartelillo de bombers a la estació pel que pogués ser.

No'm parlin d'inundacions, perquè basta que'l Bogatell se proposi una mica pera que tota la hidrografia peninsular se cregui ab drets de sortirse de mare y de tota la familia; res, un verdader mullader. En un país ahont fins el Manzanares s'ha permés la francesilla, una vegada que altra, d'escolar aigua més que suficient per un bany d'assiento, ja no's pot creure modest ni a n'en Sánchez Ortiz.

No entrém a parlar del ram de ciclóns, perquè si deixém dir als que tenen vent propi, ni'l que va destruir Galveston l'any passat els hi será prou bon mossó.

Per cert—y en comprobació de lo que déyam de lo que diu el *ditxo*—que quan va passar aquella feta als

Estats Units, si mal no recordém, la tramontana va fer de las sevas al Ampurdà, y las manras del Camp de Tarragona varen cuidar-se a rebentar de tanta bufera.

El dia que un torero té *cogida*, ja poden contar que fins ha rebut en *Guerrita* y aixó que ja no toreja; quan s'escau a haverhi un incendi, en segueix tot un reguitzell y fins sería capàs de cremarse un estanch; quan s'escau a registrar-se un naufragi, diguin que fins els peixos s'ofegan.

Deu ens lliuri de *descobrir* cap més *sequestrada*, perquè després de la de Poitiers y de la nostra de Sant Gervasi, ja hem perdut el compte de las *troballes* d'aquesta naturalesa que hem fet a Barcelona y'ls seus *sub-burbios*, que deya en Samaranch quan encara estava conforme ab la política den Silvela.

Si jo fos qui per terho, a horas d'ara ja hauria afegit al Trisagi la següent deprecació: "*De redentores del pueblo—Libranos Señor.*" Y es que aquets també van a molas com els dofins, sinó recordia en poch temps quina *película* no n'ha desfilat: Romero Robledo, Weyler, Lerroux, Canalejas, y altres de segona categoria pollats a las incubadoras de *La Perdida*.

Verdaderament—torném a dir ab el *ditxo*—una desgracia may ve sola.

Tot aquest exordi, que m'ha consumit més de mitg sermó, *sirve para demostrar* que es altament abusiva la frecuencia ab que en aquesta temporada d'istiu se registran a Barcelona—com per tot arreu—delictes sensacionals ab vessaments de sanch humana.

Peró cal confessar que aquest any ha batut el record als altres en aqueixa materia, lo que suposa un evident progrés que ha d'engreir en gran manera als apóstols del *adelanto*, que aquí no son poch, y als partidaris de la *libertad bien entendida*—que no son menos—consistent en tréures del devant d'un tret de revólver o d'una ganivetada a tot aquell que'ls fassi nosa.

Després del interregne que d'ensá del comensament del istiu hi havia hagut en aquest ram criminalógich y descomptant a la *secuestrada* que va venir a trencar la monotonia que sufriam, creguin que ja comensava a ferse desesperant la pau octaviana de que disfrutavam.

El Liberal, sobretot, estava que's donava a las al·ligas, no sabent de que fer crims. Tot lo més que de tant en tant s'esqueya a succeir era un que altre suïcidi: *peixis minutis* de la informació, dels que'ls reporters de *El Liberal* no'n tenen ni per una caixa-lada.

Tan apurats varen arribar a n'aquella casa, que ja hi havia qui proposava matar un redactor, escullit a palletas entre'ls candidats a victimas, pera poguer portarne una bona informació. No sabém el género de mort a que se l'hauría condemnat, però'ns sembla que n'hi hauría hagut prou pera que'l sacrifici quedés consumat, ab fer llegir al Isaach del carrer Nou la collecció d'un trimestre del seu diari *d'eleger*, y si no s'hagués mort d'un atac de sistolia, s'hauría acabat per aborrriment.

Tant han sovintejat els crims aquets darrers dias, que fins s'ha arribat a pensar en suprimirlos proibint l'us d'armas blanques y de tots colors: lo que sen diu, declarar l'armistici.

No hi há dubte que per aquest procediment se conseguiria disminuir un xich la criminalitat, donchs sense

en la de mal treballar, però, ab tot, ens sembla que aquest recurs seria insuficient; mentres hi hagin Marquines que escriguin dramas, y Costas que'n destrueixin, y Pevus que componguin tractats de filosofia d'exclusia consúm per Amèrica, la seguretat personal a Barcelona sempre resultarà un mito.

¡Qué hi fa no morir d'una punyalada, si hem d'acabar d'una lectura de quintaessenciaments super-humans! ¡Qué hem avensat ab qué a n'els teatres ja no hi tirin bombas mentres s'hi representin Pastors

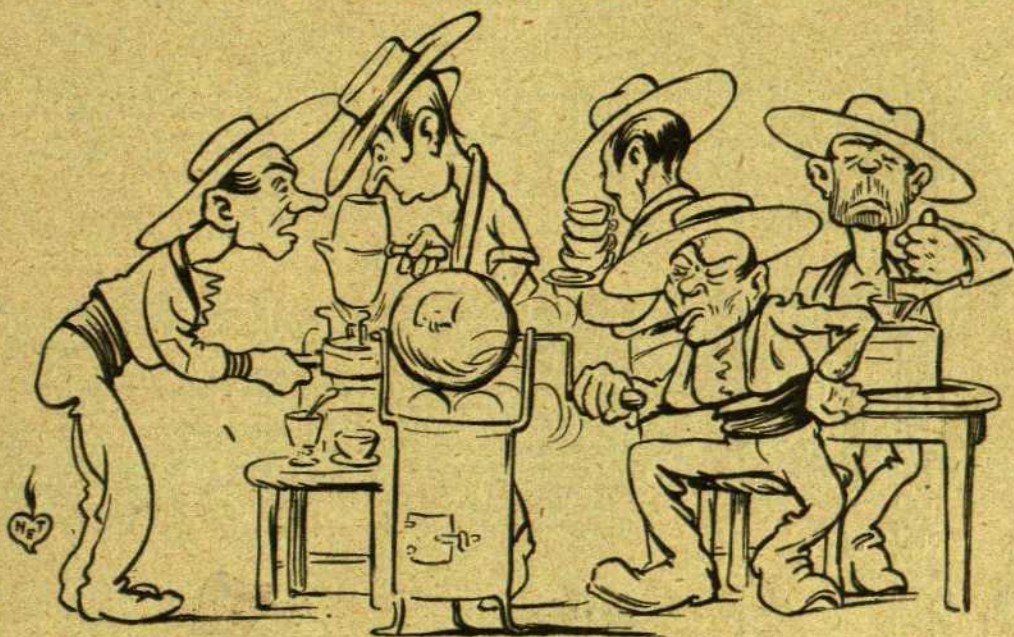
ramalant més o menos caps de bestiar més o menos llanul!

Lo que es jo tinch de diñhi que quan veig a n'en Marquina pel carrer, d'una hora lluny ja'n fujo, donchs temo que ab la maleïda costum que té de caminar pel carrer tot mastegant versos, el millor día li escapi un ripi que'm deixi al siti.

Y prou de crims, porque potser a la nit encara ho somiaran.

LLEIXU

EL RECURS QUE'LS HI QUEDA

Com que als cafés, de toreros
n'han fet tan bella escombrada,
ara per no perdre el vici,
sel fan al mitg de la Rambla.

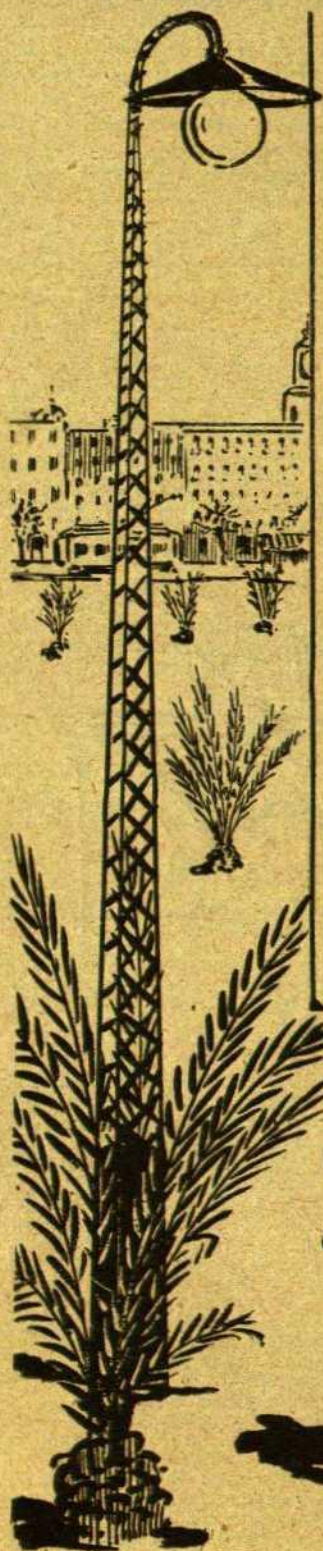
DE TIBERI

Per més que es costum de casa no concorre a certes festes, perquè a tots ens encorcoran els compliments y etiquetas, dissapte passat vam rompre aqueixa regla establerta. S'inaugurava el tranvia, què, mogut per força eléctrica, fa el servey de Barcelona al barri de la Sagrera, y com que la Companyia va mostrarse tan atenta recordantse de nosaltres y invitantnos a la festa, vam determinar concorrehi agraïnt la deferencia. Tots els companys aquell día tenian bon xich de tela per lo qual van delegarme endossantme la ressenya, cosa que, aquí entre nosaltres parlant ab tota franquesa, es una feina pesada que ni sé com es comensa.

Si ab cosas de periodisme may me n'he vist de més frescas, ¡Que's creuen que es poch difícil la carrera de la premsa? Lo que es per exercitarla d'una manera complerta, s'ha de tenir molt caràcter, s'ha de portar molta empena, y vestí ab certa elegancia y gastar certes maneres. Y encara lo més ridícol es que avuy es troba Empresa tan sumament delicada tan sumament exigenta, que'ls redactors que contracta vol que sápigam de lletra. En fi, doïremnos de bromas y aném a lo que interessa. El dissapte a dos quarts d'onze, agafo una jardinera y amunt; capal'Archde Trumphi, com en diu la meua nena. Arribo y ja s'esperava numerosa concurrencia. Comenso de donar voltas buscant una coneixensa y al cap de poch rato em sento

un cop al mitg de la esquena. Era en Pere Buxareu, un xicot de totes prenas, un periodista digníssim y perdígot per més senyas. — ¡Voleu fè el favor de dirme— li vaig dir— si no es molestia, qui son entre aquets, els chicos que representan la premsa? — Ab molt gust— va contestarme— Giren la vista a la esquerra. ¡Veyeu aquell xicot guapo que porta la barba negra, que sembla Jofre el pelut y te tan bona presencia? Donsas aquell es aquí en nom de La Renaixensa. — Em sembla molt bon minyó y un segador de primera. — ¡Veyeu aquell del recó que porta camisa negra, ab el barret tot greixós, el bastó ple de mantega el coll tot brut y arrugat, ab las calsas que li penjan, las unglas vestint de dol y las mans plenas de pega?

TOT S'ESPLICA

Donchs aquell ve d' *El Diluvio*.

—Bon diari representa;

al véurel, tothom creurà

que ve d'una claveguera.

—Fixeus al altre costat

ab un senyor que du ulleras,

que va tot vestit de blanch

desde els peus fins a la clepsa,

que no's mou per no arrugarse,

que parla y sembla que llepa...

—Calleu, que ja sé d'ahont es:

del diari den Mencheta.

—En efecte; endevinat

sou xicot de molta ciència.

Ara cambiéu de cantó

y mireu cap a la dreta.

—Veyeu aquells tres senyors?

donchs son de la premsa seria.

Aquell de més cap aquí

tinch entés que representa

El Correo Catalán

y l'a'tre que té a la esquerra

el *Diari del Comerç*;

finalment, aquell que sembla

que plora, es de *Las Noticias*.

—No pot ser de cap manera.

—¿Per qué?

—Perque portaria

el seu anunci a la esquena.

—Home sí, teniu rahó;

es cosa ab la que no hi queya.

—Veig que *La Publicidad*

brilla per la seva ausencia.

—¿No veyeu en Figuerola?

Ló que hi há es que la Gerencia

l'ha invitat ab condició

de venir sense xistera.

—Mal viatge el món dolent,

em sab greu, perque jo'm creya

que farian veni en Doys

que té molta més presència.

—¿Ahont l' haurian enquistat?

veyeu que no hi há perveras?

Pro calleu; ja son aquí.

Aquells que van per la acera

son l'alcalde y regidors

que assisteixen á la festa.—

En efecte, als pòchs moments

arriba en *Fabra Ledesma*,

en Moles, en Berenguer,

en Salas Anton y en Selvas.

Pujém en els cotxes nous

y aném cap a la Sagrera.

Els tals cotxes son bonichs,

d'una llargada tremenda,

espayosos, ben pintats,

pro va semblarme que pecan

d'un xiquet massa d'alsada.

Pot dirse que a las corretjas

que posan per agafarse,

els d'una alsada decenta

no hi arriban de bon tros.

¿Es que s'ha pensat la Empresa

que a n'aquí de Berenguers

en tenim gaires dotzenas?

Donsas tenen de pensar

que n'tenim un... y ab *prou feinas*.

Tot el tragecte el vam fer

sense accidents de cap mena,

pro al anà a agafà el desvfo

per durnos a la cotxera

ens van fugir del carril

duas rodas devanteras.

Jo ja m'ho havia pensat.

Venint en Fabra Ledesma,

que es alcalde *accidental*,

la vritat, el cor ja'm deya

que hi haurian *accidents*

y el meu cor quasi may s'erra.

Al últim es va arreglar

tornant un cotxe endarrera

que's va cuidar de conduir

als que quedavam en terra.

Una volta vam sè a lloch,

vam badar per las cotxeras,

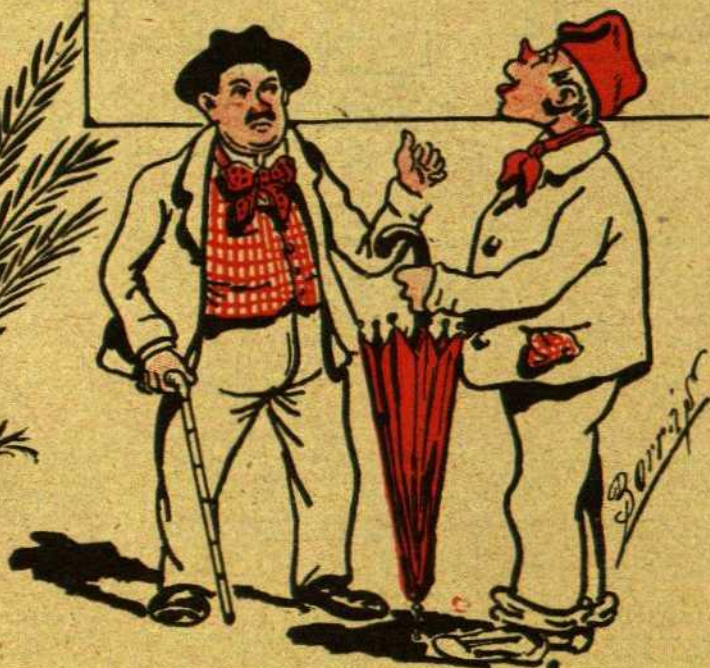
vam veure el quarto de máquinas

que'm va semblar de primera,

y ens varen donà un *banquet*

alló, com a fi de festa.

El menü molt suculent

—Un fanal com dos gegants

y miréu l'arbre qué nano.

—Es que'l fanal, Mariano,

el van plantar molt abans.

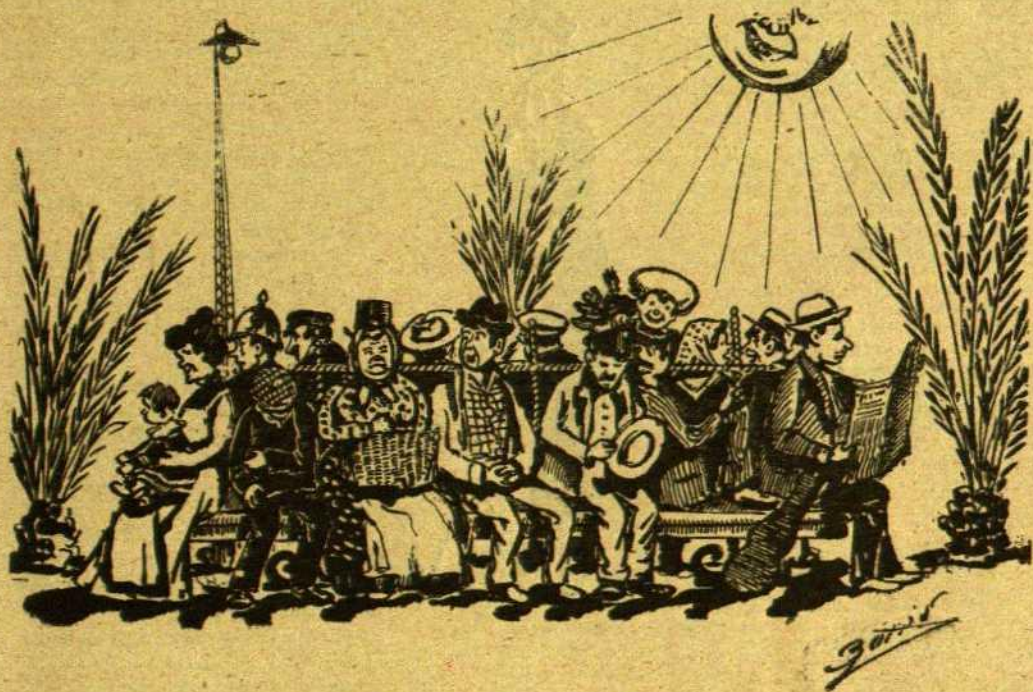
UN ANUNCI

—M'han dit que vostés buscaven
joves macas y ben fetas.
Fassi el favor de mirarme
y diguim lo que li sembla.
—Vosté encara es massa... jove...
pot portar la seva neta.

y servit per gent entesa.
El redactor del *Diluvió*
va menjar com una fiera.
Això sí, en quant el vestit
el duya farsit de teca.
Es ven qu'es un bon senyor
que fa honor a lo que menja;
portava tot el *menú*
enganxat a la petxera.
Pel demés va anar molt be
y vam riure y fer brometa
Llàstima que al sè al final,
anant tot com una seda
un nou descarrilament
va vení a fernes la llesca.
Y que ara el descarrilat
ho va sè en Fabra Ledesma.
Ens va enjagá un parlament
d'aquets que fan tanta pena
y en els que es parla de tot
menos de lo que interessa.
que si la patria que es grande...
que si la patria es pequeña...
y torna al que *si la patria,*
y la patria avant y enerra,
aixís ens va aná *empatriant*
fins a omplintsen las orellas.
Senyor Fabra, un altre cop
te de cambiar de sistema.
Si no sab cap més tonada
ja's pot quedá a casa seva
que per dirnos lo que ens diu,
cregui que no val la pena
que gasti saliva en va
ni derrotxi tantas *zetas*.
¿No veu que resulta cómic
en ocasions com aquestas
per enrahonar de tramvias
sortí a parlar de banderas?
¿No veu que ab aquestas cosas
ens va donant molta tela
per burlarnos de vosté
y fer broma a costa seva?

ELS BANCHS DE LA PLASSA DE CATALUNYA

—Ep, conductor ¿que no marxém?

LA VIDA AL CAMP

Els menuts s'hi posan grassos
el servey s'hi diverteix...
y resulta la senyora
l'única que s'hi aborreix.

A mi si li he de ser franch
em causa una fonda pena
sempre que'l sento enrahonar
y comensa a fer barrejias,
que al parlar de *patria grande*
y al recordarme grandesas
li tinch de dir la veritat...
se'm ressenten las costellas.
Pel demés, el senyor Fabra
va tractarme ab deferencia
y va oferirsem per tot
y várem fer molta gresca.
Avuy ja som tan amichs
que crech que d'aquesta feta
la plassa de Majordom
desde luego queda meva.
Ara per fer punt final
em sembla que sols em resta
felicitar coralment
a la tramviaria Empresa
pel bon acert que ha tingut
al posar la tracció eléctrica,
deijantli molta sort,
que guanyi moltes pessetas...
y després, que al personal
li recomani prudencia
per evità els accidents
que es lo que més interessa,
y que donguin el bitllet
quan els hi entreguin la perra,
que descuidarse d'aixó
es una cosa molt llejja
y diu molt poch en favor
dels que ho fan y els que ho con-
senten.

K. O. K.

Gat per llebra

En un poble de montanya, situat sobre
un turó, format per apinyadas casas que
li donan cert aspecte de fortalesa, de fun-

UN CONQUISTADOR

El nostre Cham-
berlain que ha decla-
rat la guerra a to-
tas las ninfas del
Passeig de Gracia,

dació antiquíssima, segons
afirmació de sos erudits, y cre-
uat per una munió de carrers
y carrerons faltats d'aire y es-
cassos de llum, ben costeruts
y forsa tortuosos, hi ocorregué,
fa alguns anys, un fet tan me-
morable, que encara avuy el
refereixen sos habitants ab cer-
ta rialleta que tant podria ser
de burla com de vergonya.

**

Era negra nit encara; tot
just comensava a notarsé pels
crestalls de las vehinas mon-
tanyas, l'auja precursora del
nou dia, quan d'una caseta d'
aspecte ben miserable en sortí
un home, que ab un rastell de
claus a la mà, aplegadas per
grossa anella de ferro, se diri-
gí carrer enllà ab pas vacilant
y el cos forsa doblegat al pes
de vuitanta y pico d'anys que
hi portava. Aqueix vell de vi-
da prou accidentada y de ap-
tituts raríssimes, ja que en al-
tres temps havia manejat l'
agulla ab tanta trassa com la
noralla y l'aixada ab el mateix

garbo que la paleta de mestre de casas,
en lo que's vol dir que havia arribat a
sas vellesas sense un xavo, per alló de
que, "home de molts oficis, pobre segur,"
no era ningú més que l'escolá major de
la parroquia, que s'encaminava cap a la
iglesia a cumplir ab sos *sagrats debers*,
com ell deya.

Vinga pujar carrer amunt, voltar a la
dreta y trencar a la esquerra d'altres
tants que'n seguí, arribá nostre home a
una esplanada situada al extrém de la
població, ahont s'hi aixeca la hermosa
iglesia parroquial, magnífich exemplar
románich, ab una espayosa portalada tan-
cada per porta de duas fullas rublertas de
claus artístichs y aplicacions de ferro
forjat forsa escayentas. Al arribar en
aqueix lloch, s'hi pará" sagristá, y ab ell
l'acompassat *trinch, trinch*, de las claus;
n'escullí una, d'entre la colecció, y des-
prés de paupar el forat del pany la intro-
duí, donantli totseguit duas voltas, lo que
un cop conseguit y després d'empényer
ab un rích de forsa, cedi la porta, no
sense protestar d'aytal violència ab un
estrident xisclat.

Al trobarse dintre a la iglesia, pujá
son sagristá al presbiteri y d'allí passá a
la sacristia, arreglant de pas el bech de
la llantia que cremava davant del Sa-
grament. De la sagristia y ab un cul de
ciri a la mà, se dirigí al cap d'avall del
temple en un de quins ánguls hi está ba-
sada la torre del campanar, y agafant

LO DE SEMPRE

—¿Qué fem? que las deixém caure?
—No encara; aguanteu, fills meus.
Ja tornarem á parlarne
d'aquí quinze o vint consells

L'extrém d'una groixuda corda que penja del batal d'una campana, després de deixar el llum a un recó, la tirà ab las dues mans ab tanta forsa, que cedint la corda se sentí el vibrant so de la campana, que repercutí per tot el poble, cridantlo a la oració.

Complert aquet requisit, torná el jayo a creuar la grandiosa nau en aquella hora molt fosca y silenciosa, quan al anarse a ficar de nou a la sagristia y al esser detrás del altar major, percibí ab prou claretat un *¡pst!... ¡pst!...* que'l glassá; es pará en rodó, escudriñá ab la vista a son entorn, escoltá ab deteniment... y res li doná a comprendre que hi pugués haver algú dintre l'iglesia; no doná importancia al estrany soroll y continuá en sas ocupacions mitg tranquilisat, esperant que s'hi presentés el senyor rector, que ja no podia tardar en ferho.

Pero ¡oh fatalitat! quan comensava a olivarse del susto, de nou torná a percibir aquell estrany soroll; y ara sí que n'estava de convensut que'l cridavan y que'ls que ho feyan devían ser alguns lladregots que després d'haver fet de las sevas no deixant res de valor de lo que guardavan aquells armaris, se burlavan d'aquell pobre vell inepte pera defensarse contra aquella manada de malfactors, que segurament abans d'assessinarlo volían burlarse d'ell, com ho fa el gat ab la rata abans de destrossarla.

Ab tot l'esverament propi del cas, sortí de la iglesia, no sens pensar-se a cada pas que donava, que el punyal li queya a l'esquena, y al trobar-se al carrer... ¡quí cridarà si no ell en demanda d'auxili y socors! tants y tan esgarriñosos foren els crits d'alarma, que en un moment acudí a n'aquell lloch tot el poble presidit per las autoritats, sense que ningú's pugués donar compte de lo succeït, per la senzilla rahó de que'l pobre escolá, dominantlo encara l'esglay, tot just podia proferir paraula.

Com pugué y a glopadas aná explicant lo que li havia passat, comunicant l'espant y la estupefacció als seus oyents, determinant procedir a la immediata persecució dels lladregots, els quins devían ser arrossegats en aquell moment, segons opinió d'alguns dels perseguidors.

Ab gran luxu de precaucions y després d'haver

sigut sitiát el temple per sos quatre costats, hi penetrá aquella munió de gent tots armats y decidits a donar un exemplar escarment a n'els sacrilechs malfactors. Bo y dubtant alguns de la estranya relació del escolá, comensaren a escudriñar per tots els recóns de la iglesia, quan se'n convenceren al percibir d'una manera clara, que no donava lloch a dubtes, el *¡pst!... ¡pst!...* de referencia, ab lo qual se duplicaren els esforços, s'accentuaren els desitjos persecutoris y's promogué l'escándol més gros que s'havia presenciát en aquell lloch desde sa antiga fundació.

Y succeí lo que forsosament tenia de succeïr; que ab tant xibarrí, ab tant picar als banchs y trontollar cadiras, ab tant de cridar els homes y plorar las donas, víctimas de sa tiferia y xisclar las criaturas, s'armá tal terratrémol, que, vengentse agafats y executats per procediments sumaríssims els autors de tan gran succés, o siga els lladregots sacrilechs... en forma de duas magníficas olivas que durant tota la nit s'estaren xuclant l'oli d'alguna llantia, no tingueren altre remey que aixecar son vol magestuós, sortint per un gros forat que ab el camp comunicava, a disfrutar d'una de las més hermosas matinadas de primavera.

Als honrats veïns de cert poble de montanya, assegut sobre un turó y d'aspecte de fortalesa, de carrers

tan estrets com costeruts, quan senten parlar de que son molts els que en aqueix mon se menjan *gat per llebra*, se'ls hi dibuixa als llavis certa rialleta, tot evocant el recort d'aquella hermosa primavera matinalada en que reberen d'una magnífica parella d'olis, la més gran lliçó de previsió y prudència.

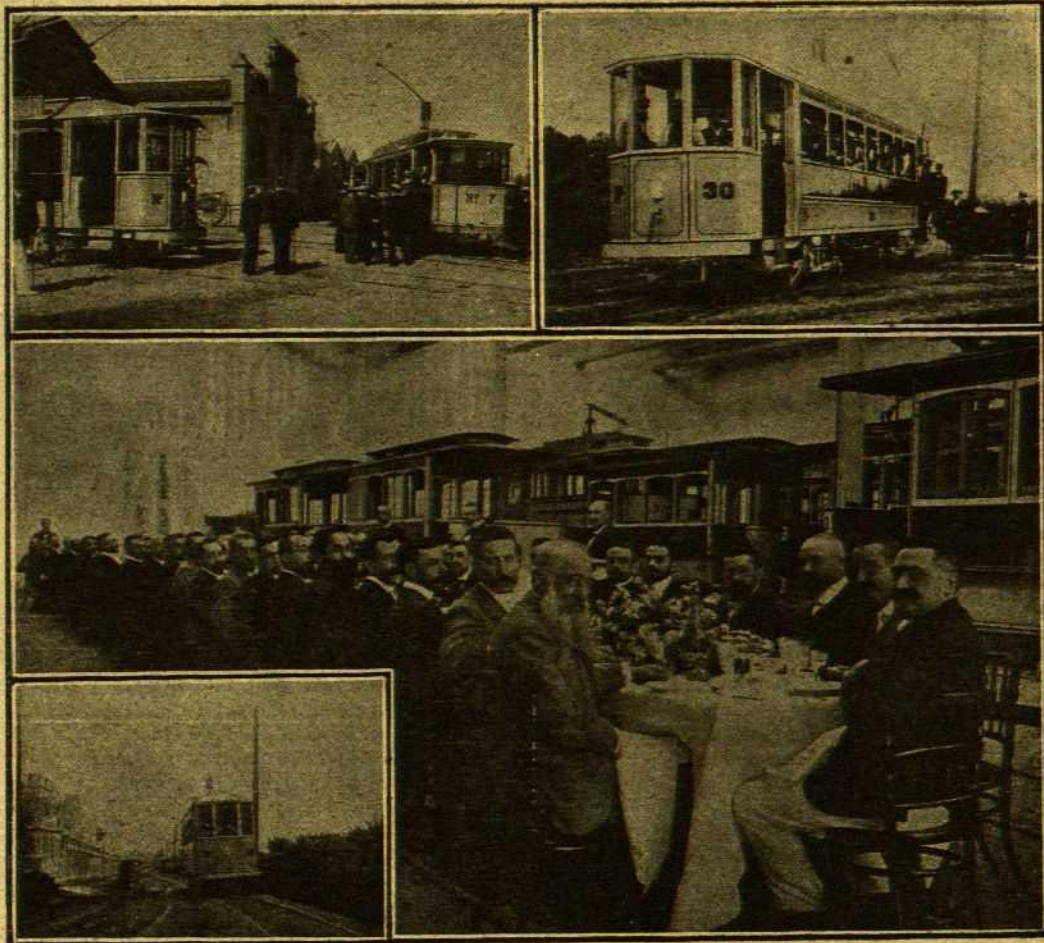
J. PIÑOL Y JARDÍ

Mora d'Ebre, juny de 1902

que's creuen que en Lerroux, el menja-missas, ha de lligà'ls gossats ab llangonissas quan sia suprem qüefe de l'Espanya o sia... qualsevulga cosa estranya.

Quan hagin correut carrers y plassas com una colla d'ases, se'ls unirà una estranya cavalcada que estarà a preveació ja preparada. Davant hi anirà en *Doys*, lluint sa fatxa, ab una gran ampolla de garnatxa

INAUGURACIÓ DEL TRANVIA ELÉCTRIC DE BARCELONA A SANT ANDREU

Exterior de la sala de màquines.—Model dels nous cotxes.—Banquet inaugural a la cotxera.—El tranvia en marxa.

(Fot. de Rus. Colaborador artístich de [Cu Cut])

PROGRAMA

II

¡Señores, atención! ¡Ojo y alerta!
que vaig d'una manera ben complerta,
tal com vos deya abans, y no es camama,
a dirvos de las Festas el programa.
Vigilia, 23: Toch de campinas...
y passeig pels carrers, dels tarambanas
(guarnits tots ab aubarda ben bonica
y al só d'una musica)

y coronat de pámpols, com en Baco,
y fumant de l'Habana un gros tabaco,
Després en Corominas desseguida
enlairant el *pendó* de *La Perdida*;
aguantantli els faldóns de la levita
el mulato Junoy, l'ex-jesuita.
El *pendó* de la *Veu de las cloacas*,
tot brut y plé de tacas
y ab una pudó forta com d'aygotas,
el portará un ximplet... de quatre potas
llensant al aire uns brams, ab veu sonora:
¡Ara passa, senyors, *La Salvadora*!
Després d'aquets *pendóns*, o aquets guinyapos

seguirà un *tipo* d'home dels més guapos, una mica panxut y ab barba cana sostenint el perxó de *La Campana*, quals borlas portarán, donantli guardia, dos empleats del diari *La Vanguardia*. Aquet conegut tipo, per més senyas, durá barret de copa y espadenyas; puig es semi-burgés en *La Semana* y és un semi-anarquista en *La Campana*.

A seguit, la senyera de *La Esquella* que durá un editor, a qui la estrella se li decanta ja cap a la posta... Es clar, que'l confessarho aixís, li costa; però al volgué esquilà a la classe obrera ho ha fet ab una má tan barruera que, si nostra memoria no'ns es flaca, li ha esquilat la llana... y la butxaca. Per últim, la gent d'upa y de figura; poltichs de secá, farsants d'altura: Lerroux, Comas, Collaso... y en Socías que al objecte vindrá a passá aquells díes.

Aquells quants joves de que'ls parlava la setmana passada, han donat ja al teatre de las Arts la primera de las *vetlladas avenir* que havian anunciat.

No ho son, no, els que jo'm pensava. Res d'Urgells, ni Peyos, ni Llanas. A la cuenta tot es cosa den Gual. Aixís varen dirrho. Sinó que, per la prevenció del públich; ab el teatre intim, ha tatejat aquesta fanda de funcions ab el nom de *Vetlladas avenir*.

'PASSEJADA' AL ALCALDE

Com que allá per vigilarlo no hi havian regidors,

fou precís custodiarlo ab els nostres redactors.

(Fot. de Rus. Colaborador artístich de ¡Cu-cut!)

Y entremitg de tots ells, en Bula, Ayala, la Claramunt, en Nelo, en Matamala, ¡barreja monstruosa y putinera d'anarquistas de brusa y de xisteral

Ab nytal presidencia, anirán luego tocant l'himne de Riego, ab tota magestat y ab tota pausa, a rescatar als seus companys de causa que allá al carrer d'Amalia, ab gran patxorra es passen quinze díes a la torra... Després d'arreglegá als de *Can Gardunya*, cap a la plassa o parch de Catalunya la imponent comitiva farà via entre crits y musicas y alegría.

Al ser a la gran plassa, y fent rodona, com si ballés la mona, un pet de Marxa Real y Marsellesa d'una interpretació brillant y entesa.

La festa's donará per acabada ab un públich sarau de patacada.

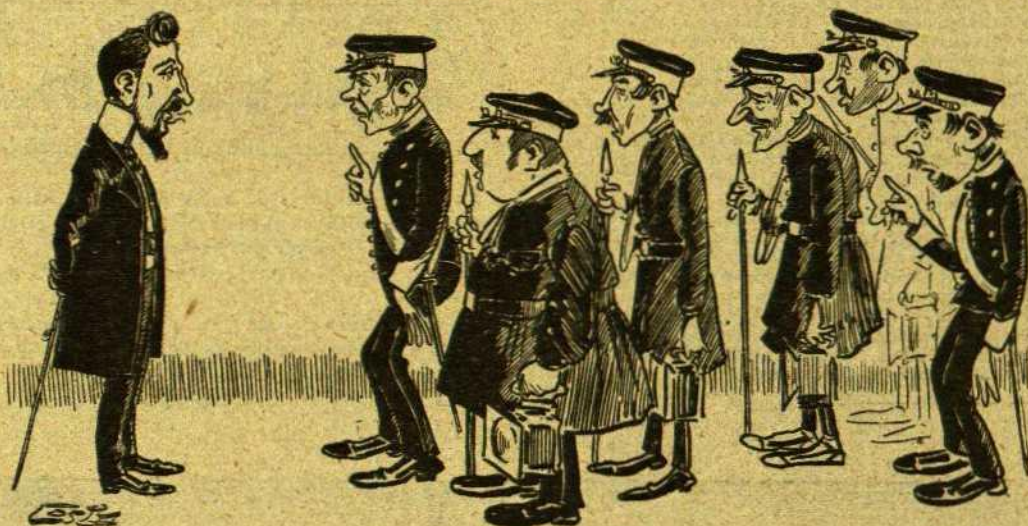
(Continuad)

SAID

Gracias a Deu ja n'hem passada una. Y no l'hem passada del tot malament. Sinó que molts dels que várem assistirhi trobavam que la traducció del drama de Mirbeau que va representarse, no s'havia de titular *Els mals pastors*, sinó *Els mals traductors* o *La "huelga" de la literatura en una producció literaria*. Perque s'hi troba cada tirada de patois que no hi há per hont agafarho. Figuréus que de lo que en francés se'n diu *un brave homme*, a la traducció se'n diu *un home brau*. Y ja veyéu que d'una cosa a l'altra hi há tanta distancia com den Costa a un escriptor y den Jordá a un autor dramátich y den Marquina a un poeta.

De totas maneres, y a pesar de la traducció, quedan encara a l'obra algunas bellasas del original. Las situacions fundament dramáticas hi son ab forsa abundor, resultant algún dels personatges dibuixats de má

RECLAMACIÓ

—Protestém de que la premsa
ens denigri tant y tant,
quan nosaltres fem més feina
que tots el municipals,

perque hem de cantar las horas
y ells las passen badallant.
O sino per referencias
a la Plassa den Cerdá.

de mestre. Se veu que aquet tal Mirbeau es tot un mano. La pintura dels burgesos la fa ab exactitut de sastre. De sastre que coneix el panyo y no necessita enmatllevar els patrons a ningú. Perque, segons he sentit a dir, ja'ls té a casa, donchs es un senyor que's dona la gran vida, sense recordarse del proletari més que en els seus escrits, que li son pagats a preus forsa pujats, sense que se li hagi acudit may partirse la ganancia ab els caixistas que'ls hi componen, y que per una quantitat de treball tan grossa com la seva, cobran uns honoraris molt més reduits. Potser algú dirá que pera escriurels se necessita reunir circumstancias de que es pot prescindir pera compóndrels. Argument de burgés, exacte als que usen els fabricants que intervenen en l'acció de *Els mals pastors*.

Per lo demés, la vetllada va resultar entretinguda. Fins els actors varen ferho d'una manera passable.

A veure com anirà l'obra d'Ibsen "Quan ens despararem d'entre'ls morts," traduïda per la revista *Juventut*... Per *Juventut*! no per l'Emili Tintorer. Aixís ho deya el darrer número del esmentat periódich. Ab lo qual hi guanya molt la bona fama del autor a qui s'atribuía la traducció. Perque, miréu que també hi ha cada cosa!...

Ja'n parlarém la setmana entrant.

VIROLET

La Junta del Ateneu de Sans, (a) Societat de la Es-garrapada, quedava reduïda a quatre o cinch indivi-duus, per no estar conformes ab la ruïnosa adminis-tració d'aquella casa, d'ensá que la malmena el lloro mut del Ajuntament, conegut per *Barberillo*.

Ab tot, ara, ab motiu de la festa major d'aquella ba-

rruada, a la Junta del Ateneu li ha sortit l'important reforç d'un dels seus membres, que fins ara n'havia estat retret.

Es aquet puntal un adroguer de Sans que ha reingres-sat a la Junta ab la perspectiva de vendre durant aquets dias de festa alguns kilos de bolados.

Verdaderament, per un boladista que s'estimi, el motiu es prou poderós pera deixar de banda diferen-cias y ressentiments que fan de mal sostenir quan ha de ressentirsen el taulell.

L'adroguer y el president varen celebrar el *fausto* suceso consumint junts a la mateixa taula, alguns d'a-quets miraculosos bolados.

D'allavors ensá, que aquest article del adroguer des-agraviat, es conegut dintre l'Ateneu de Sans ab el nom de *Azucarillos de la concordia*.

La Perdida publicava unas correspondencias *Desde Sobrón*, firmadas per un company de la casa que estueja allí.

¿Desde Sobrón? Vels-hi-aquí un poble ahont hau-rian d'anar a estiuajar tots ells... y a hivernarhi també.

La gent de *La Perdida* acabarán per convertirse en musclos.

Es passen la vida adherintse.

Vagin sumant, y aixó que no ho agafém de lluny: adhesió a la campanya de revisió del procés de Mont-juich; adhesions a la tanda d'apats diaris organisa-da ab motiu de la campanya electoral; adhesions a n'en Lerroux ab motiu d'haver sigut descalificat per un tribunal d'honor; adhesions a n'en Canalejas quan la seva vinguda a Barcelona; adhesions a la seva cam-panya indecenta contra'l P. Román; adhesions als seus regidors per la espíada que varen fer en la glo-riosa sessió de les 13 horas; adhesions a la propagan-da pera'l restabliment de las garantías constitucionals, y darrerament adhesions a n'en Lerroux en calitat de guapo.

Sens dubte que en lloch més del mon se trobaria una gent tan enganxosa.

¡Ni el muérdago al roble añoso! que diria en Ma-quina.

En aquella casa no deuen sentirse en tot lo dia altras paraulas que *m'adero, m'adero*, dirigidas mú-tuament entre'ls conspicuos.

Y tots se donan per entesos.

¡Naturalment!

Telegraffian de Córdoba que a la plassa de toros del poble de Hinojosa, mentres s'hi estava celebrant una corrida, va ensorrar-se part dels tendidos, quedant-se idem uns doscents espectadors, alguns dels quals moriren, sufrint altres feridas y contusions.

A conseqüència d'aquet desgraciat succés, va determinar-se suspendre el *espectáculo nacional* a lo que s'hi van oposar alguns *patriotas*, armant tal guirigay que ab un obrir y tancar d'ulls varen acabar de destruir la plassa, quedant a satisfacció de la Junta aboli-tionista que presideix el senyor Avila.

Els malas-mans debían considerar que, no reunint la plassa suficients condicions, lo millor era ferne una de nova.

Si de nosaltres depengués, creguin que la podríam tenir de regalo: ara mateix els autorisariam pera en-

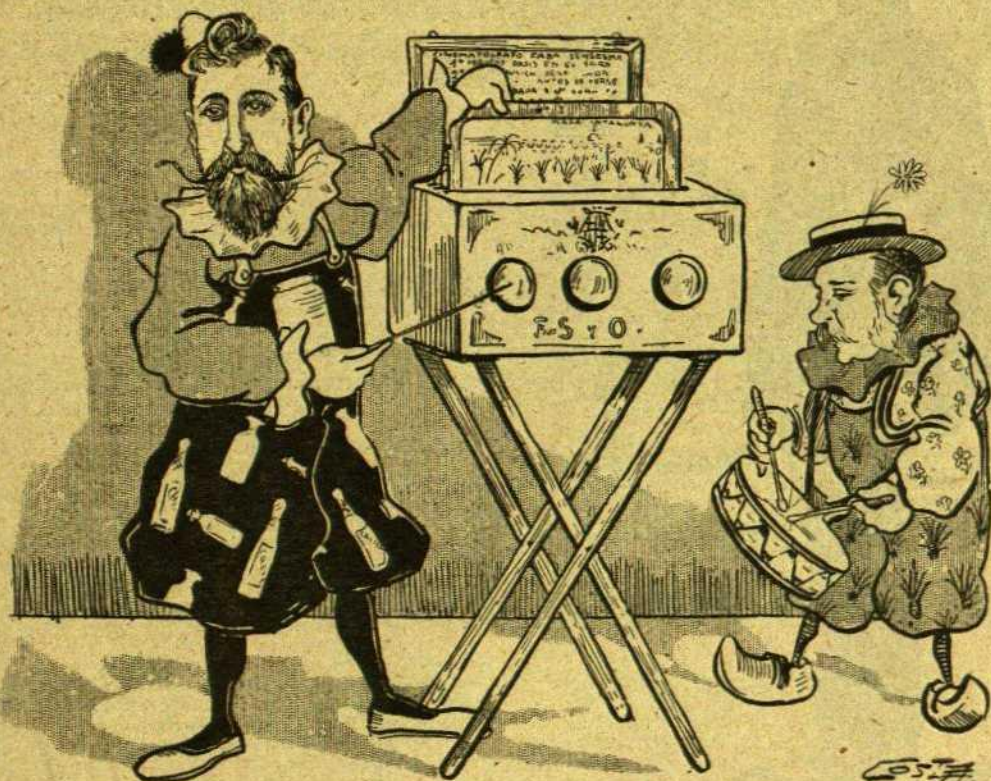
que si s'enquieten encara es pitjor, vels-hi-aquí que ls padrins, per comptes d'arreglar la qüestió, encara varen enverinar-la més, de *cuyas resultas* els dos periodistas, cansats de batres ab la ploma, varen ferho a cops de sabre, resultant en Guerrero ab una esgarrixada al bras.

L'acte va tenir lloch al escenari del Teatre Lírich de Madrid, no sabem si ab entrada de pago.

¡Quina llástima que en Morera no hagués estat allí! Perque hauria pogut posar en solfa la comedia, que ben segur hauria obtingut més bon éxit que *Las Caramellas*.

Sembla que ara sí que va de serio; volém dir que'ns l'aixecan... Que'ns aixecan l'estat de siti. En quant a las garantías seguirán sospesas sense esperansa de

EL TUTILIMUNDI

—Señorez: Ahora verán loz progrezos de la zienza. Ezto de color verde zuzio zon apioz, zolo que pare-zen parmeraz por mor der vidrio de multiplicar.

dursen las duas que tením a Barcelona, ab toros, tore-ros, *afición* y *cogidas* y tot.

Y encara per torna els faríam present del moro que corre per Barcelona vestit a la *usansa* de la seva terra.

¡Hi faria d'alló més goig al capdemunt de la fat-xada!

En Guerrero, director del diari dels anuncis, ha anat a exercir d'apellíto seu a Madrid ab el director de *El Día*.

Tot va venir d'aquell "¡Muera Cataluña!" den San-tonja. Aquet que si estava ben dit, aquell que si no, lo que havia comensat sent una polémica periodística va acabar-se parlant de *salivazos* y altres secrecions per l'estil y ja'm tenen en dansa dos parells de padrins d'aquells que no regalan mones per Pasqua.

Com que aixó del honor fa com els mals grans,

que'ns las aprobin en aquets exámens de Setembre.

Segons el senyor Manzano y'l senyor Moret, que forman el tribunal d'examinadors, las tals garantías no han estudiat gens durant l'istiu y están pitjor que estavan de l'assignatura.

Ara sembla que pensan felshi donar conferencias per tot un batalló de la guardia civil y uns quants centenars de policías que han de venir de Madrid.

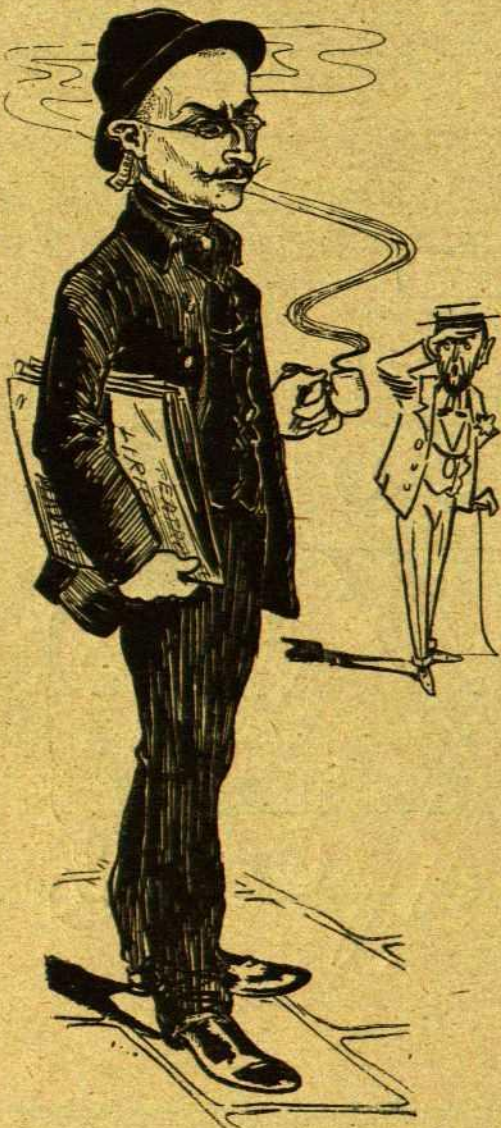
Per aquet procediment se confia que puguin gua-nyar el curs.

Els qui no guavarém prou per sustos, serém nosal-tres, o sino... *al tiempo*, que diuen els castellans.

M'agradan uns ulls ben negres
y uns llavis que'n brolli foch,
y un color de... *groch* de cuina
per l'estil del den Junoy.

L'altre dia en l'acte inaugural del nou tranvia elèctric de Barcelona a Sant Andreu, un redactor de ¡Cu-Cut! va tenir ocasió de parlar ab l'alcalde accidental senyor Fabra y Ledesma. Aquet senyor li va dir que *leia cada semana ¡Cu-Cut! y que le hacia la mar de grazia.*

ANAR PER LLANA Y TORNAR ESQUILAT

— Em sembla que aquells xicots
em voldrien pendre el pel...
no oot ser, vaig tot pelat,
a Madrid ja me l'han pres.

¡Olé, por los Alcaldes barbianes! va escapar de dirli el nostre representant.

Y, efectivament, en Fabra va donar una magnífica llissó de corretja a n'en Doys.

¡Aprén, Chirigotas! Ja veus que l'ex-embotellat no s'enfada y aixó que l'hem tra-tat molt pitjor que a tu. Perque a tu may t'hem dit més que mona y ab ell l'hem arribat a motejar de carbassa.

¡Ja veus que hi há diferencial! ¡La de causa y efecte!

Diu que un borratxo, cert dia
tan inspirat es trobava
que sovint ensopegava
y ab prou feina's sostenia.
— ¡Hi há ningú més,— esclafia—
més amich del mam que jo!—
Y cuando el rostro volvió,
halló la respuesta, viendo
que un tal Doys iba bebiendo
el vino que él arrojó.

Vivas y mueras es titula un article que, firmat per en Marsillach, publica *El Diluvio* en sa edició del matí, corresponenya al dia 29 del prop passat Agost.

Després de dir una pila de coses que se li acudeixen a qualsevol, per Marsillach que sigui, te la poca... solta d'afegir que:

“En cambio, lo que irrita y desconcierta al catalanismo, es ver que el pueblo español desprecia ó perdona los agravios que sin razón le infiere de continuo; es ver cómo Santander y Valladolid aclaman á los coros de Clavé y aplauden con delirio los armoniosos cantos del vate catalán; es ver cómo la prensa española rinde tributo de admiración á nuestro Verdagner y demás hijos ilustres de Cataluña; es ver cómo Madrid recibe con los brazos abiertos á los artistas y músicos catalanes que han tenido que huir de Barcelona por falta de ambiente y protección, y es ver, en fin, cómo la capital de España agasaja al maestro que armonizara *Els Segadors*, canto de odio y de guerra civil.”

Ens sembla que el maestro a qui s'aludeix es en Morera.

Per cert que tenim entés que es tant lo be que l'han rebut a Madrid, que n'ha tingut d'emigrar a corre-cuita, després d'haver sacrificat la modernista cabellera que tan caracterisava al simpátich maestro.

Y tens de saber, Marsillach de las mevas desgracias, que ni ens sab gens de greu que a Santander y a

Valladolid aclamin als coros den Clavé, ni ens dol que la premsa castellana rendeixi tribut d'admiració a nostre Verdagner y demás hijos ilustres de Cataluña, entre els que per fortuna no hi figura cap dels homes del Diluvio.

Per més que ni lo dels coros de Clavé ni lo de Mossen Cinto ens alhaga poch ni molt, perque coneixem el modo d'obrar d'aquells chicos de la prensa als qui indegudament s'ha volgut titllar de Quijotes quan ab provs feinas arriban a *Sanchos Panzas*.

Finalment en Marsillach aconsella que en casos com el que ens ocupa s'han de fer oídos de gato, cosa que no es tan fácil com ell es creu, tenint com te orellas de burro.

Llegim:

“La comissió de la Cambra de Comerç de Madrid ha visitat als ministres de Agricultura y d'Instrucció Pública, a n'aquest últim pera demanarli que li faciliti el Palau de Bellas Arts, a fi d'instalarhi la exposició d'alcohols en sas diverses aplicacions industrials que està organisant pera'l vinent mes d'octubre.”

Se'ns acut preguntar:

¿Qui farà las Chirigotas quan en Doys será fora?

Haurán d'enviar a buscar en Socias si es que també no figura en la alcohólica exposició, que tot podria ser.

El Diluvio tanca la edició de la tarde del dia 29 d'Agost ab el següent avís:

“Por el pésimo estado de la línea te efónica el servicio se hacia esta mañana con gran dificultad, resultando por tal causa más corta que de costumbre esta conferencia con nuestro corresponsal en Madrid.”

EL CACHEO

—Voy á matar á la plasa.
¡Oiga! ¿con qué mataré?
—Pues coja V. una llapasa
ó mate con samalé.

Aixó es una rifada als lectors del tabernari pa-perot.

Lo que el *Eco de las cloacas* debía voler dir es que se li havían espatillat las estisoras porque tothom sab com es confecciona la secció telegráfica en aque-lla casa.

Retallant de tots els diaris de la península é islas adyacentes.

Entre *El Pastor* den Marquina
y un *desarreglo* den Costa,
prefereixo els putxinetlis,
que al menos tenen més solta.

Com veuen els nostres lectors per una de las foto-graffas que insertém en aquet número, ens fem ab gent de *suposició*.

En la esmentada fotografia hi apareix la figura del alcalde més *guapo* que hatingut Barcelona, fent bras-set ab un redactor de *La Ven* y un altre de ¡Cu-cut! mentres li privava la retirada un de *La Renai-xensa*.

Ens denu·ciém nosaltres ma-teixos porque demá no surti qualsevol *Chirigotas* y no'ns digui que'ns hem venut al ti-rano.

Res d'aixó: las nostras *apro-ximacions* ab l'alcalde no obe-ixen més que al nostre bon desitg de fer exercicis de *ce-ceo*, donchs tal com se van po-sant las cosas, si volém salvar la pell haurém de gastar cas-tellá fins per cada d'a

Per altra banda, várem mi-rar de fernos nostre al senyor Fabra porque'ns espiqués el significat del seu discurs *ente-ro y pronunciado* en el banquet donat ab motiu de la inaugu-ració del nou servey per trac-ció eléctrica de Barcelona a Sant Andreu, donchs ens in-trigava saber la relació que pogués tenir el tranvía ab la patria, sobre tot tractantse d'una empresa estrangera.

A tal pregunta va contestar-nos l'alcalde accidental tot somrient:

—*Relación dice usted? La de las ruedas*

Várem quedarnos tan ente-rats com abans, porque preci-sament tot lo d'Espanya, ni ab rodas pot anar, però des-prés, rumiant, rumiant, várem sospitar que'l senyor Fabra's referia als procediments que 'l varen ajudar a sortir elegit regidor, donchs aquells si que varen anar ab "rodas."

Bueno, senyor Alcalde: que dém que després d'aquesta broma tan enemichs com abans.

El mateix día en que va ce-lebrarse a las *Arenas* la *cor-rida* de toros organizada per l'Ateneu de Sans, la societat "Familiar Obrera," de la mateixa barriada, composta gai-rebé de treballadors, presen-tava al públich un notable "Orfeo" que va interpretar admirablement diferentes can-sóns populares catalanas.

Nosaltres no sabém qué hi dirá a n'aixó el *Barberillo*, però ben segur que interina-ment contestará que ell no més *canta en la mano*.

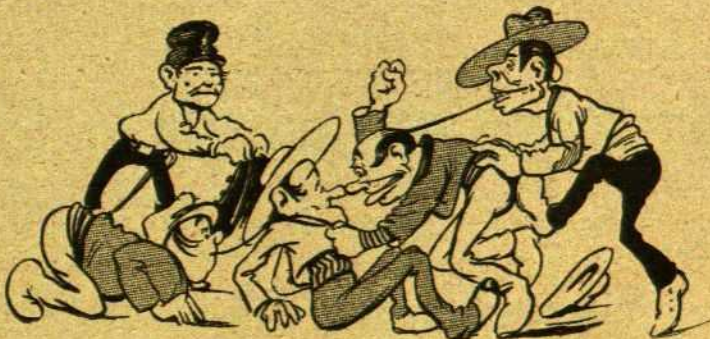
Y que lo demás son cansóns.

Per bons cantis, Vilafranca;
per borregos, Cardedeu;
per *neul's* ¡ay! en Marquina,
cap com ell ¡ay! cap com ell.

Hem notat a *La Vanguardia* una cosa. Se tracta de las *gacetillas* que hi publica en Roca y Roca cada setmana ab el títol de "La semana en Barcelona" o "La semana de veraneo."

Al principi que las hi publicava, las hi posavan ab complerta exactitut cada diumenge, colocantlasi en lloch preferent de la primera plana o de la quarta, que vé a ser la més important del periódich. Després las hi varen colocar durant molt temps a la primera plana, barrejadas ab els anuncis y, en lloch de posar-lasi cada diumenge, diferian la seva publicació fins al dilluns o fins al dimars, avisant l'aplassament ab una nota a la gazetilla. Més tart, l'aplassament ja va ferse casi cada setmana ab exactitut matemática, descuidantse de anunciarlo préviament. Y per últim, ha passat ja a ser cosa comú, ab l'aggravant de que,

BRONCA TORERA

Per ferlos descompartir
y posar fi a la *contienda*
diu que van aná a buscar
dos *maletas indulgencias*;

el quins, mossegant ben fort!
alló que'ls surt per d'arrera,
varen lograr separarlos
a tall de gossos de presa.

quina la revista's publica, no li posan may en primer lloch de la primera pàgina ni com a fondo de la quarta, sinó en un lloch secundari d'aquesta. tan secundari, que de vegades, ofegada entre la "Política estrangera" y el "Desfile de la quincena" y una cosa y altra, ab prou feinas s'arriba a oír. Molts cops fins tomba a la quinta plana.

Ja ho veus, Roca y Roca. Fins caus del concepte de la desprestigiada *Vanguardia*, aquest periodich que no's dona vergonya de tractar a *La Perdida de querido compañero...* y lo pitjor es que sembla que no te n'adonguis ni compreguis lo que vol dir tot aixó.

Y tan fácil com es compendreho.

¡Vol dir que't volen fora, home!

Es deliciós aquet *Ciero*.

L'altre dia, parlant d'una artista equestre, deya lo següent:

"La seguridad con que trabaja, los arraigados ejercicios que ejecuta, etc. etc."

Tapa, noy, que no s'esbravi! Aquest *arraigados* val un imperi. Un imperi com l'imperi colonial d'Espanya.

Se coneix que a can Mencheta están sempre capicats ab la calva del seu director y tot pensant y rumiant els medis de ferhi *arraigar* els cabells se serveixen del mot *arraigar* sense donarsen compte.

El millor dia veurém a n'el *Ciero* una frase com aquesta: "El globo se remontó a una *arraigada* altura."

Lo qual seria un disbarat més gros que'l de que's tracta. Perque ¡miréu que calificar d'*arrelats* els exercicis d'una artista quin treball consisteix en saltar!...

Se necessita *tenirne una arrel*, vaja.

Pel corren interior hem rebut la següent carta:

"Señor director del [Cu-cut]

"Agosto 1902

"Muy Sr. mío: me peso de decirle pero le justifico que tiene V. muy mala sombra en el periódico de lo que dice de Doys V. debe ser el borracho, y el clerical.

"Ya puede (ponerle) anunciarlo que V. no tiene vergüenza.

M. S.

"Raymundo Casas

"Cadena, 47 pi, 2 p 1."

A n'en Doys ja li ha sortit defensor; encara que, com se veu, gasta una sintàxis desastrosa y una lletra pitjor que la sintàxis.

Ab tot, ab aixó de fer *mala lletra*, el seu defensor no li va en zaga, si exceptuém las essens, per las que'l *Chirigotas* hi té més bona mà o més bonas camas que el mateix Iturzaeta.

Endemés, senyor don Raymundo Casas, si lo que vosté's proposa—segons sembla—es disputar la plasa den Doys a *La Publicidad*, la seva missiva es prova de que té mérits suficients pera ocupar-la. ¡Com que escriu molt pitjor que l'altre!

Si's troban malament y volen anar al camp a referse, no vagin a Cadaqués perque no farán res de bó.

Ho dich perque a n'en Marquina l'anar al indicat punt no l'ha aliviat gens, o sinó végintho.

En una... cosa que no sé si es correspondencia o qué, es despenja ab els següents versos (?) parlant de las costas del mar azul:

En el principio de todas las cosas
está el misterio;

dando la vida a todas las cosas
duerme el misterio.

Mar sin orillas de todas las cosas,
mar infinito!

Ha visto el alma de todas las cosas
el que te ha visto!

Sobre la espalda de todas las rocas,
dejad que vayan las miradas lejos;
porque, ciñendo todas las rocas,
canta el Misterio!

Aixó son versos consonants y ben consonants.

M'admira aquet diastre de Marquina per la facilitat que té en trobar consonancias.

El per fer versos no s'amohina,
els fa com vol;
la consonancia no l'amohina,
ho fa com vol.

¡Quéls hi sembla? Jo també'n sé de dir Marquina das, vulgo tonterias

Ara en serio. Jo si fos den Marquina em posaria en mans den Giné y Partagás y cap al dipòsit den Moles falta gent.

Es un consell d'amich.

REFORMA

Lo batlle de la Ciutat,
que es batlle per accident,
una plassa ha transformat
com per art d'encantament.

Es de la sal dels toreros;
y ara que la vara empuña
ens ha sembrat de plumeros
la Plassa de Catalunya.

Llástima gran que al desert
que ara transforma en jardí
no hi puga plantar més vert
per l'obstacle que hi há allí.

L'obstacle sa obra esguerra,
senyor Fabra, sigui franch:
¡qué será, si no va a terra?

—Será un pegat en un banch.

BONIQUET.

MACOS Y MICOS

MACOS: A. G. F.; Abel; Hipparion; Boniquet; Gay-got; A. F.; E. Zola B.; J. R. C. (Blanes); L. D.; Carlets.

Micos: Sisquet Jove; Butifarva; M. A.; Un catalanista de Sans; A. B. C. D.; Joanet de la Cisqueta; Jan; J. G. T.; Butibamba; Un mussol; R. J.; Modestia apart; F. O. S.; Onil; Doticón Setau; L. R. M.; J. M. P.; Un cuiné; J. T.; Un filantrópich.

Un de Reus: Ha passat la oportunitat.—Cranch de la Costa; Pau Gravat; J. B. C.—J. C. B: Com veurá hem aprofitat l'idea, perque'l seu dibuix no era prou correcte. De tots modos, gracias.—C. J. G.: ¡encara no hem tractat prou aquest assumptol.—J. Ll.: Aprofitaré la idea del seu dibuix.—J. M.: Anirà retocat.—T. T. Gracias per las bonas intencions que revelan els seus versos, però no passen d'aquí.—Puput: Resulta poch clara la idea de la seva composició: "Un estreño." L'atra anirà.—R. A.: Alguns dels seus dibuixos están be d'idea, en quin concepte mirarém d'aprofitar-los.—Noy del Gos: Anirà un dels acudits.—Addu Arga: Anirà l'epigrama.—El Cantayre de Bigas: Aceptat el seu article. R-ferent a lo demés esp-rém llegir la interpelació que's anuncia.—Automovilista:

NO VOLEM MATEMATICAS ARA COM AKA!—Un camdlich: Anirà alguna cosa.—Triqui-Traqui: Resultaria extemporánea la publicació de la poesia que's remet.—S. P.: Gracias, però no tenim espay pera publicar las sevas fotografias.—J. B.: Ho guardaré en cartera, però no li prometém la publicació, donchs dependrà del original que tinguém.—J. R. C.: ¡Que dormia el Jurat que li va premiar alló?—Xavier Mory: ¡Y DALI AB LAS "MATEMATICAS"! Lo demés tampoch va.—Ll. B. y C. A.: Els dibuixos han de ser humorístichs, ab tinta y ratlla sola.—J. A.: Ha passat la oportunitat.—P. G. (Gracia) Si's serveix passar per la Redacció li donaré las explicacions del cas.

(Quedan cartas per contestar)

Correspondencia administrativa

P. S. V. (Berga): Els exemplars del número extraordinari dedicat a Mossen Cinto están agotats. Els sellos que's va remetre quedan a la seva disposició per quan tingui a be recullirlos.

Concessionaris exclusius
ROLDÓS Y C.^a
 37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ DE ANUNCIS

Administració especial
 pels anuncis
 37, Rambla del Centre, 37

Lleixiu B. T. BABBITT

Savó concentrat en polvo (1776 marca de fàbrica)

Fàbrica a New-York. Producció anyal: 52 milions de kilograms

Senyoras: Probat una sola vegada el polvo de savó concentrat «lleixiu B. T. BABBITT» no gastar en cap més savó pera la cuina y pera la casa. Les vaixelles, coberts, vidres y rajolas, netejats ab el polvo BABBITT quedan ab una *lluïtor imponderable* que casi pot dirse que *donan llum*.

Un paquet de «lleixiu BABBITT» destet en dos porrons d'aigua bullenta, produeix quan s'ha refredat, *cinch lliuras de savó molt blanc*: com la neu.

El polvo de savó concentrat «lleixiu BABBITT» representa la elegancia inglesa en la neteja domèstica. La ciutat de Londres sola n'ha consumit el darrer any l'enorme quantitat de

33.000,000 paquets

Senyoras: Un paquet de «lleixiu BABBITT» substitueix ab ventatja a dos paquets dels millors lleixius en polvo fins ara coneguts y sols us costarà 35 cèntims, ab lo qual n'estalviareu 15.

Ab el «lleixiu BABBITT» fareu la bugada en fret o en calent segons us convinga, però may, usantlo, espatllareu la roba.

El «lleixiu BABBITT» ha excitat la cobdicia de molts industrials que l'han volgut imitar, mes no coneixent els secrets de llur fabricació, han fet sols productes que son bons pera produir desenganys al públich que erradament els juga comprar creyent que compra'l producte BABBITT.

¡Senyoras, desconfieu d'aqueixas imitacions!

y d'aqueixos productes que encara que de noms *molt flamants* alguns d'ells, no tenen del producte BABBITT més que la copia servil y vergonyant dels seus anuncis, mes cap de las sevas propietats.

El polvo de savó BABBITT es l'únic lleixiu que lluitant ab *tots els millors lleixius del mon* obtingué

Medalla d'Or a la Exposició de París de 1900

SENYORAS: El «lleixiu BABBITT» ja'l trobareu en todas las droguerías y colmados importants de BARCELONA y en els grans magatzems de «El Siglo» y de «El Globo» y demanen junt ab el paquet que compreu, prospectes explicatius.

Agent general y venedor al engròs pera tot Espanya:

Manel Muntadas, Barcelona

Brisas del NILO

Es el millor dels savons pera economia, perfum y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 cèntims de pesseta la pastilla. **DROGUERIA DE JOAN FERRER Y TORELLÓ, PORTAL DEL ANGEL, 2**

EL ESTRENYEMENT

Se cura ab els CONFITS EOTIDIAOS SUN, que sense irritar produeixen un assentiment natural diari. Una pesseta pom Farmacias y Droguerías y Rambla de las Flores, numero 4, Barcelona.

DIPOSIT GENERAL FOTOGRAFICH

de Ramón Olaguer Feliu

PLASSA REAL, 4 — PASSATGE MADOZ, 6

Aparatos fotogràfichs y accessoris de todas classes. Productes químics pera la fotografia. Papers de las marcas més acreditadas.

Laboratori y galería a disposició dels aficionats

MAGATZEMS "LAS AMÉRICAS"

Carrer de Santa Ana, 20

Novetats de todas classes, ab gran rebaixa de preus

Gran assortit de géneros blancs y negres

Senyoras: ¿Voléu ser sempre joves?

Usen el TÓNICH HABANERO del Dr. J. GARDANO

Sens rival pera hermostrar y retornar al CABELL BLANCH el color primitiu natural, deixantlo lluent y suau. No conté nitrat de plata. No destrueix el cabell, ni l'altera may. No taca la pell ni embruta la roba. No exigeix preparació al rentarse abans ni després pera el seu us.

Cada ampolla porta prospecte molt explicatiu y manera d'usarlo.

De venda: Drogueria de VICENS FERRER, carrer de la Princesa, 1.

N.º 11

GALERIA DE

CARTELLS NOTABLES